

A SZENTÍRÁS NYELVEI, SZÖVEGE ÉS SZÖVEGÖSSZEFÜGGÉSE

Május 9., szombat délután

Ebben a most folyó utolsó küzdelemben ránk bízta az igazság és vallásszabadság lobogóját. Azok vállán nyugszik a felelősség ezért a nagy ajándékért, akiket Isten az Igéjének ismeretével áldott meg. Az Úr szavát kell legfőbb tekintélynek tartanunk. El kell fogadnunk igazságait magunk számára. S csak akkor tudjuk megbecsülni ezeket az igazságokat, ha mi magunk kutatjuk fel azokat. Akkor majd a menny szavát tesszük életünk irányítójává, és meghallgatásra talál nálunk Krisztus imája: „Szenteld meg őket a te igazsággoddal: a te Igéd igazság.” (Jn 17:17) Az a hitvallásunk, ha szavunkkal és viselkedésünkkel is elismerjük az igazságot. Az emberek csakis akkor lehetnek biztosak abban, hogy hiszünk a Bibliában.

Azok a hitújítók, akiknek tiltakozása adta nekünk a protestáns nevet, tudták, hogy Isten hívja el őket, hogy közöljék a világgal az örömhírt. S amíg ezt végezték, készen álltak feláldozni vagyonukat, szabadságukat, sőt, életüket is. Ugyanolyan hűek és igazak vagyunk-e a megbízatásunkhoz a nagy küzdelemnek ebben az utolsó összeütközésében, mint a korai hitújítók voltak az övékéhez?

Az üldözés és halálbüntetés ellenére közel is, távol is elterjedt az akkori időknek szóló igazság. Eljuttatták Isten szavát az emberekhez, mire a társadalom valamennyi osztálya mohón kutatta az Írásokat. S akik elfogadták a világosságot, a hirdetői is lettek. Abban az időben már a könyvnyomtatás segítségével juttatták el az emberekhez az igazságot. Luther tolla hallatlan hatalom volt. Írásai pedig, mikor elterjedtek, megmozdították a világot. Ugyanezek a lehetőségek állnak a rendelkezésünkre, sőt, az eszközök azóta megszázosorozódtak. Számos nyelven van kezünkben a Biblia és a jelen igazságot magyarázó többi

könyv, ezért gyorsan el lehetne azokat juttatni az egész világra. Közöljük az emberekkel Isten figyelmeztetését, ezért igen buzgón kellene kutatni a Bibliát, nagyon lelkesen terjesztenünk a világosságot! – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 402–403. o.

Az utazás mai korában sokkal több a lehetőség, mint Izrael idején volt, hogy érintkezésbe lépünk minden rendű és rangú emberrel és az összes nemzet képviselőjével. Az utazás gócpontjai ezerszeresen megszorodtak. Isten csodálatosan előkészítette az utat. A nyomtatás sokféle lehetősége áll a rendelkezésünkre. Sok nyelven van már a kezünkben a Biblia és a jelen igazságot föltáró könyveink, és gyorsan eljuttathatjuk ezeket a világ minden részébe.

A kereskedelem és utazás gócpontjaiban élő keresztények előtt külön lehetőségek kínálóznak. A nagyvárosi hívők pedig szomszédaik körében fáradozhatnak Istenért. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 121–122. o.

Május 10., vasárnap – A Szentírás megértése

Isten Igéje tartalmazza mindazt, amire a menny emberének szüksége van ahhoz, hogy elérje a tökéletességet. Az Ige olyan, mint egy értékes és drága kincsekkel teli tárház, mégsem értékeljük javait, és nem értjük meg, hogy szükséges felfegyverkeznünk az igazság eme kincseivel. Nem értjük eléggé, milyen nagy szükségünk van arra, hogy a Szentírást önmagunk számára kutassuk. Sokan azért hanyagolják el az Úr Igéjének tanulmányozását, mert világi érdekeiket követik, vagy mert különböző könnyelmű gyönyöröknek hódolnak... Ó, inkább le kellene mondanunk minden földiről, hogy tanulmányozhassuk Isten Szavát, amely biztosíthatja számunkra az üdvösségre vezető bölcsességet! Az Istentől ihletett könyvek Könyve a leginkább jogosult arra, hogy elvárja legmélyebb figyelmünket és hódolatunkat...

A felfogóképesség azon dolgok szintjére tud felemelkedni, amilyenekre hozzá van szoktatva. Ha mindenki tanulmányozná a Bibliát, egy sokkal fejlettebb nép állhatna Isten elé, mely képes lehetne mély gondolkodásra, és sokkal nagyobb értelmi képességekkel bírna azon embereknél, akik bár szorgalmasan, de a Bibliát mellőzve kutatják a tudományokat és a világtörténelmet. Az igazságot őszintén kereső ember számára a Szentírás magas fokú értelmi képességeket kínál, és ezáltal megsokszorozódott képességekkel csodálhatja a mennyi dolgokat.

Énje megalázkodik, és az isteni igazságokkal együtt magasztalja Istent. – *In Heavenly Places*, 133. o.

Mielőtt a Bibliát olvassuk, engedjük meg, hogy elcsendesedjen a szívünk, és imádkozó lelkületben alázkodjon meg. Az igazság akkor fog győzedelmeskedni, amikor a Szentlélek együtt munkálkodik az Írások alázatos kutatójával. Micsoda értékes tudat, hogy az igazság Szerzője él és uralkodik! Imádkozzatok, hogy az Úr vésse elmétekbe az igazságot, és akkor valóban hasznos lesz a Szentírás tanulmányozása. Krisztus, a nagy Tanítómester nem fogja követőit sötétségben hagyni. – *Our High Calling*, 207. o.

Gyermekeiteknek legyen lehetőségük az iskolában tanulmányozni a Bibliát. Alapos tanításra van szükségük hitünk alapjait illetően, hogy maguk értsék meg az Írásokat. A Biblia igazságainak megértésével jobb képesítést szereznek bizalmi állások betöltésére. Megerősödnének a kísértések ellen, melyek minden oldalról körülvesszik majd őket. Azonban ha kellő útmutatást kapnak, és elkötelezik magukat, akkor fontos és felelősségteljes beosztásokra kaphatnak elhívást, mint ahogyan Dániel esetében is történt. Dániel hűséges államférfi volt a babiloni udvarban, mivel félte, szerette Istent, és bízott benne. A kísértés és veszedelem idején a menny hatalma őrizte meg őt. Azt olvassuk, hogy a Mindenható Dánielnek bölcsességet adott, és értelemmel ruházta fel.

Akik Isten akaratának ismeretét nyerik el, és gyakorolják Igéjének tanításait, bármilyen beosztásba is kerülnek, hűségesek lesznek. Szülők, vegyétek fontolóra, és írássátok gyermekeiteket olyan helyre, ahol megtanítják őket az igazság alapelveire, ahol minden erőfeszítést megtesznek, hogy a gyerekek megtartsák átadott lényüket, ha már megtértek, ha pedig nem, akkor befolyással lesznek rájuk, hogy Isten gyermekeivé váljanak, és így felkészítsék őket, hogy másokat nyerjenek meg az igazságnak. – *A keresztény nevelés alapjai*, 204–205. o.

Május 11., hétfő – Szavak és jelentésük

A jogosság és irgalmasság azelőtt külön álltak, egymással szemben, mély szakadék választotta el őket. Az Úr, a mi Megváltónk emberi léttel takarta el istenségét, és az ember javára szeplő vagy folt nélküli jelmezt alakított ki. Ég és föld közé állította, s a vonzalom tárgyává tette

keresztjét, mely mindkét irányban kinyúlt, mind a jogosságot, mind az irgalmasságot áthúzva a szakadékon. A jogosság leszállt magas trónjáról, és a menny összes seregével a kereszt közelébe gyűlt. Ott látta meg, aki Istennel egyenlő, s aki az összes gonoszságért és bűnért viselt büntetést. A jogosság tisztelettel hajolt meg a kereszt előtt, majd így szólt: elég ez. – *A Te Igéd igazság, 7. köt., 936. o.*

[A Megváltó] nem földi előnyökre tört, hanem, hogy jót tegyen, és megóvja az embereket a szenvedéstől, hogy segítsen a leginkább segítségre szorulókon. Urunk mindvégig állhatatos maradt... Hiszen nekünk ítelték meg a keserű poharat; a mi bűneink elegyítették azt össze. Drága Üdvözítőnk azonban elvette szánktól a kelyhet, és maga ürítette ki. S a keserű pohár helyett a bűnbocsánat, áldás és üdvösség kelyhét nyújtja nekünk. Jaj, milyen kimondhatatlan áldozat volt! Milyen szeretet, mily csodálatos, páratlan szeretet is ez! Miután mindezt a szenvedést elviselte értünk, mi talán riadjunk vissza, hogy elviseljük a ránk háruló kis próbákat? Szerethetjük-e Krisztust, ha nem vagyunk hajlandók felvenni a keresztünket? Kíváncozhatunk-e vele lenni a dicsőségben, ha a bíróságtól a Kálváriáig sem követjük Őt? Ha Jézus bennünk a megdicsőülés reménye, akkor úgy járunk majd, ahogy Ő járt. Követni fogjuk mások áldására áldozott életét; akkor iszunk a pohárból, és megkeresztelkedünk keresztséggel; Krisztus kedvéért jókedvvel elviseljük az odaadás, a próba és lemondás életét. A menny így is olcsónak tűnik majd, ha még akkora áldozatot hozunk is érte. – *Bizonyságtételek, 2. köt., 72. o.*

A lelki nyugalom és lelki egyensúly – mely tiszta és szent indítékokból és tettekből fakad – erőt és rugalmasságot kölcsönöz a test valamennyi szervének.

A belső béke és az Isten ellen nem vétkező lelkiismeret életre kelti és felélénkíti a szellemi képességet, akár a zsenge növényekre perme-
tező harmat. Akaratod akkor vesz helyes irányt, és marad az uralmad alatt; és bár biztosabb fellepésű lesz, mégis mentes marad a romlottságtól. Elmélyedéseid, mivel megszentelődnek, az öröm forrásaivá válnak. Az így elérhető csendes nyugalmad áldás lesz azokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel magától értetődő lesz, és szétárasztja drága sugarait a környezetedre is, hogy ők meg rád ragyogják vissza. Minél inkább megízleled e mennyei békét és a lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Ez élénk, életerős

öröm, amely nem fojtja bele minden néven nevezendő erkölcsi erjét egy halálszerű álomba, hanem élénkebb tevékenységre ösztönzi. A tökéletes béke olyan mennyei vonás, mellyel az angyalok rendelkeznek. Segítsen Isten, hogy szert tegyél erre a békére! – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 326–327. o.

Május 12., kedd – Ismétlés, szórend és jelentés

„Kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” (Ésa 6:3)

A szent lények büntelen ajkukkal dicsőítették és magasztalták az Urat. Olyan nagy volt a különbség az Ésaías által megszokott és hallott dicsőítő énekek és a szeráfok lelkes éneke között, hogy a próféta megdöbbsent rajta, és egyre parányibbnak érezte magát...

Amikor az Úr szolgálja meg szemlélheti a mennyek Istenének dicsőségét, és amikor csupán kis mértékben is felismeri Izrael Szentjének feddhetetlenségét, akkor nem saját szentségével fog kérkedni, hanem megdöbbenéssel vallja meg lelke szennyes állapotát. Ésaías mély alázattal jelentette ki: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok...” Szavai nem olyan megalázkodást és önbírálatot takartak, amit sokan erényként fitogtatnak az emberek előtt. Az alázat ilyes fajta paródiája büszke és önelégült szívből származik. Sokan alázzák meg magukat szavaikban, de nagyon csalódtak, ha magatartásukkal nem váltják ki mások dicséretét és értékelését. Itt viszont valóságos volt a próféta meggyőződése. – *Conflict and Courage*, 233. o.

Ó, milyen sokan ragaszkodnak az általuk méltóságnak nevezett magatartáshoz, ám az lényegében öngazultság! Önmaguk felmagasztalása helyett arra kellene várniuk, hogy Krisztus magasztalja fel őket. A beszélgetések során inkább magukról beszélnek, és nem magasztalják fel Jézus kegyelmének gazdagságait...

Az igazi szentség és alázat elválaszthatatlan. Minél közelebb kerül a lélek Istenhez, annál engedelmesebb és alázatosabb lesz. Amikor Jób a vihar közepén meghallotta az Úr szavát, felkiáltott: „Ezért hibáztatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6) (...)

Aki valamicskét is megragad Krisztus felmérhetetlen szeretetének ragyogásából, minden mást hiábavalóságnak fog tartani, és úgy fog az Úrra tekinteni, mint akinek elragadó személyisége kitűnik több tíz-

ezer lény közül. A szeráfok és kerubok szárnyaikkal takarják el arcukat Jézus előtt állva. Nem mutogatják Isten dicsősége előtt tökéletességüket és szépségüket. Akkor mennyire helytelen az ember részéről, hogy önmagát magasztalja! Inkább öltözzön fel alázatot, hagyjon fel minden elsőbbségért vívott küzdelemmel, és tanulja meg a szív alázatát, szelídségét. Aki Isten dicsőségét és az Ő végtelen szeretetét tanulmányozza, önmagáról szerény véleménye lesz, viszont az Úr jellemét szemlélve változik el az Ő hasonlatosságára. – *That I May Know Him*, 175. o.

Május 13., szerda – Szöveg és szövegösszefüggés

Sátán megkísértette az első Ádámot Édenben, Ádám pedig szóba állt az ellenséggel, ezzel megadta neki az előnyt. Sátán bűvölő hatalmát gyakorolta Ádámon és Éván. Ezt a hatalmat próbálta minden áron Krisztus fölött is gyakorolni. De miután a Megváltó az Írás szavait idézte, az ellenfél tudta, hogy nem áll módjában diadalmaskodni felette.

Jézus itt négyezer évvel azután győzelmet aratott a bűnös javára, hogy Ádám hátat fordított hajléka világosságának. Isten jelenlétéből kirekesztetten az emberi család minden egymást követő nemzedéke egyre messzebb került attól az eredeti tisztaságtól, bölcsességtől és ismerettől, mellyel Ádám rendelkezett az Édenben. Krisztus a faj bűneit és gyengeségeit viselte, ami az emberiségen volt, mikor eljött a földre segíteni teremtményein. Az ember javára, a bukott faj gyengeségeivel terheltén kellett elviselnie az ellenfél kísértéseit minden olyan ponton, ahol az embert kísértés érheti. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1081. o.

Milyen sokan teszik terhes munkává a szentség keskeny útján való járását! Sokakhoz ma sincs közelebb ennek az áldott útnak a nyugalma és békessége, mint évekkal ezelőtt. A távolban keresik, ami közel van, és megbonyolítják, amit Jézus egyszerűvé tett. Ő az „út, az igazság és az élet”. Isten Igéje egyszerűen mutatja be a megváltási tervet, de a világ bölcsessége nagyobb elismerésnek örvend, mint Krisztus igaz életének bölcsessége. A lelkek, akik megnyugodhattak volna Jézus szeretetében, kételkedni kezdtek, és sok gondot okoztak maguknak. (...)

Bízzatok Jézusban, és vonatkoztatások magatokra Isten ígéreteit! Máskülönbén hogyan nevelhettek másokat alázatos és szent bizalomra iránta? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 151. o.

Május 14., csütörtök – Bibliai könyvek és üzenetük

Az emberi történelem első huszonöt évszázadában még nem volt írott kinyilatkoztatás. Azok, akik Istentől tanultak, közölték az ismereteiket másokkal, és ezek az ismeretek az egymást követő századok során apáról fiúra szálltak. Mózes korában született az első írott kijelentés. Később az ihletett kinyilatkoztatások ihletett könyvvé formálódtak. Ez a munka tizenhat hosszú századon át tartott – Mózesről, a teremtés és a törvény történetétől Jánosig, az evangélium fennkölt igazságainak feljegyzőjéig. – *A nagy küzdelem*, 5. o.

A Biblia könyvei, amelyeket más-más korszakban élő, rangban és foglalkozásban, szellemi és lelki képességekben nagyon különböző emberek írtak, a stílusok széles skáláját tükrözik, mint ahogy sokféle a benne foglalt témakörök jellege is. Különböző írók más-más kifejezési formát alkalmaztak. Ugyanazt az igazságot sokszor az egyik író megkapóbban tárta fel, mint a másik. Egy-egy témakörben – amit számos író több oldalról eltérő összefüggésben mutat be – a felszínes, figyelmetlen, elfogult olvasó talán ellentmondást vagy következetlenséget lát, a gondolkozó, istenfélő, nyitott szemű kutató viszont felfedezi a benne rejlő harmóniát.

Az igazság a különböző emberek írásai nyomán a maga sokoldalúságával jelenik meg. Az egyik íróban a téma egyik vonása kelt mélyebb benyomást: ő azokat a pontokat ragadja meg, amelyek saját élményeivel, felfogóképességével és értékelésével állnak összhangban. A másik szerző valami mást emel ki. A Szentlélek irányítása nyomán mindenki azt tárja fel, ami a legmélyebben megérintette a lelkét. Az igazságnak más és más oldala mutatkozik meg általuk, egymással tökéletes összhangban. Az így kinyilatkoztatott igazságok tökéletes egészeket alkotnak, és az élet minden körülménye között és eseményénél kielégítik az ember szükségleteit. – *A nagy küzdelem*, 6. o.

Pál a Thesszalonikában elmondott prédikációiban utalt a Messiásra vonatkozó ótestamentumi próféciaakra. Jézus felvilágosította tanítványait e próféciaák tekintetében, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózesről az összes prófétákon át az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így tett, mikor prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ószövetségből vette. István ugyanezt az utat járta be, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjöven-

dölték a Megváltó születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás, és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a páttriárkák és a próféták által. (...)

Mózes, Izrael vezetője és tanítója közvetlenül működésének befejezése előtt ugyanígy jövendölt a Messiásról az egész nép előtt érthető szavakkal: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened teközüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én; azt hallgassátok.” Biztosította az izraelitákat, hogy Isten nyilatkoztatta ki ezt előtte a Hóreb hegyén, amikor ezt mondta: „Prófétát támasztok nekik az ő atyafiaik közül, olyat, mint te, és az én ígémet adom annak szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok néki.” (5Móz 18:15, 18) – *Az apostolok története*, 221–222. o.

Május 15., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Wiclif János” című fejezet.